

גליון מס' 173
פרשת משפטים
ל' שבט תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

מידה כנגד מידה

משה רבינו מסר נפשו על הדבר ונקרא על שמו - שלשה דברים נתן משה נפשו עליהם ונקראו על שמו, ואלו הן: ישראל התורה והדינים, ישראל - "ויזכור ימי עולם משה עמו" התורה - "זכרו תורת משה עבדי" הדינים - "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם".

שכר השומר את המשפטים - אמר הקדוש ברוך הוא: שמרו משפט בעולם הזה ואני מציל אתכן מדינה של גיהנום וכן אמר הקדוש ברוך הוא אם עשיתם דין ואין אתם מזדקקין לפני עובדי כוכבים אבנה לכם בית המקדש וישבו בה סנהדרין המחוקקים ומקיימים את הדין.

עונשו של גנב - התורה חיבה את הגנב לשלם ככל והוא מידה כנגד מידה כיון שרצה להפסיד לחברו חפץ אחד עונשו שנחסר ממנו חפץ אחד, שהגניבה עצמה שמחזיר אינו עונש אלא שעליו להחזיר מה שאינו שלו.

ואם גנב שה ושחט או מכר אותו צריך הגנב לשלם ארבעה כבשים, והטעם הוא כיון ששנה בחטא וכאילו גנב מחדש הוכפל עונשו ומשלם ארבעה.

אבל אם גנב שור ושחטו או מכרו משלם חמשה שוורים כיון שבמעשהו הפסיד לבעלים גם את המלאכה ואנו מעריכים את שוויה בערך השור ולכן משלם חמשה.

עונש לקיחת שוחד - במדרש אמרו: מכאן היה רבי נתן אומר: כל הנוטל שוחד ומטה את הדין אינו נפטר מן העולם עד שיהיה בו אחד משלשה דברים הללו, או טירוף דעת בתורה, שיטהר את הטמא ויטמא את הטהור, או שיצטרך לבריות, או שיחסר מאור עיניו. והוא כעונש במידה כנגד מידה.

ה' נלחם באויבים בזכות המצות - "הנה אנכי שולח מלאך, לפניך, לשמרך בדרך: ולהביאך, אל המקום אשר הכינותי, הישמר מפניו ושמע בקולו, אל תמר בו כי לא יישא לפשעיכם כי שמי בקרבך, כי אם שמע תשמע בקולו, ועשית, כל אשר אדבר ואיבתי את אויביך, וצרת, את צורריך".

עושה מצוה אחד בורא מלאך - במדרש אמרו עושה אדם מצוה אחת, הקדוש ברוך הוא נותן לו מלאך אחד לשומרו שנאמר "חונה מלאך ה' סביב ליראיו" עושה שתי מצוות, הקדוש ברוך הוא נותן לו שני מלאכים לשומרו שנאמר "כי מלאכיו יצווה לך לשמרך בכל דרכיך".

שבת שקלים

ממורינו הרב חיים אבישלום הכהן זצ"ל

"אש תמיד תוקד על המזבח" יש לפרש שהאש המוזכרת בפסוק זה רומזת לאדם שצריך שיקיים את המצוות בחוס ובהתלהבות ברעותא דליבא בלי קירוה.

וזה מה שמובא במדרש: שהראה הקדוש ברוך הוא למשה רבינו "מטבע של אש" ואמר לו "זה יתנו", לכאורה צריך ביאור למה צריך להראות לו מטבע מה הקושי שהתקשה משה בזה עד שהראה לו מטבע של חצי שקל השוקל 10 גרם? אלא תמיה משה הייתה על ציווי של הקדוש ברוך הוא שאמר לו שיתנו "מחצית השקל לכפר על נפשתיכם" ואין יכפר מטבע של חצי? אלא רמז לו ה' בכך שאפילו אם נותנים מטבע קטן אך עושים זאת מתוך התלהבות של קדושה בשמחה יש בכך לכפר על ישראל, נו מכאן למדים שאפילו מצוה שרגילים לעשות אותה יש לקיימה בהתלהבות ובשמחה של קדושה.

בפרשת עמלק כתוב "אשר קרך בדרך" רצה עמלק למנוע את ישראל מן המצוות וגם אם מקיימים שיעשו אותם מתוך קרירות, ועל זה האדם צריך להתגבר ולעשות את כל המצוות בחדוה והתרוממות רוח.

זמני הדלקת נרות: פרשת משפטים - שקלים

כניסת השבת

17:05

צאת השבת

18:03

ר"ת 18:39

וממילא כל עסק שנבנה על יסוד השקר תבוא פחתא ותגרום לכך שלא יאה בזה סימן ברכה. בנוסף לכך, המשקר הפסיד גם בכך שלא הלך בדרך האמת, אילו היה נוהג ביושר היה זוכה לברכת ה' על שעמד בניסיון והלך בתום ובדרך אמת.

לעתים נדמה לנו שעדיף לשקר ולהתחמק מהאמת, ואכן במקרים רבים נוח יותר לשקר מאשר להתמודד עם האמת. אך זוהי נוחיות רגעית בלבד – ההצלחה והברכה באות עם ההיצמדות להלכה הצרופה.

ה"אמרי אמת": במה זכה האדמו"ר מגור ר' אברהם מרדכי אלטר לתואר בעל ה"אמרי אמת"? סיפר הגאון הרב יצחק זילברשטיין רבה של רמת אלחנן על תופעה שהתפשטה בשכונתו כאשר ילדים שהגיעו למצוות מתדפקים על דלתו, ומבקשים ממנו עצה והדרכה בקשר להנהגה שהם רוצים לקבל על עצמם לרגל הגיעה ליום הגדול.

בענין קבלה שכזו, הדגיש הגר"י זילברשטיין, כדאי שכל ילד יחשוב לעצמו מה מתאים לו ולמידותיו, לכישוריו ולתכונותיו. מה שאני מספר בדרך כלל לילדים הוא שכ"ק האדמו"ר הזקן מגור, רבי אברהם מרדכי זצ"ל, ישב גם הוא לפני יום הגיעו למצוות וחשב מה על קבלה נפלאה: על עצמו, והחליט לקבל לומר רק את האמת במשך כל ימי חייו.

הוא עצמו, האדמו"ר זצ"ל, נימק את החלטתו זו, משום שזה הדבר הקשה ביותר; לעבור את כל החיים בלי לשקר~ ודוקא בשל הקושי שבכך, קיבל זאת על עצמו.

ומה קרה לבסוף? – שעם ישראל הכתיר את הרבי זצ"ל כה'אמרי אמת! לדורות כמי שכל אמריו אמת!

שם זה ניתן לרבי שאמרותיו היו 'אמרי אמת', אשר במשך כל חייו נוהר מלהוציא מפיו מלה של שקר.

אפשר גם להסביר קבלה זו בדרך נוספת, שכן אדם המקבל על עצמו להמנע מדבר שקר, יוכל להמנע על ידי כך ממרבית החטאים המקיפים את בני האדם, משום שכאשר ישאלוהו האם עשה חטא פלוני, במקרה שנשלך חלילה לא יוכל להתכחש ולומר 'לא עשיתי', אלא יצטרך לומר את האמת, ולכן עדיף כבר שלא לחטוא... כפי שאכן מסופר על כמה וכמה גדולי עולם. [וכ"כ חפץ חיים בסוף ספר שפת תמים]. (טובך יביעו – נציבים).

נדנדו של שקר: באחת השנים כשבועיים לפני פורים נכנסו גבאי "קופת העיר" לבתיהם של גדולי ישראל לקבל מידם "מתנות לאביונים" גדולי התורה מסרו בידיהם סיכומי כסף כהפקדה עד יום י"ד באדר, וגם העלו על הכתב נוסח האומר כי כספם מופקד בידי גבאי הקופה עד יום פורים דפרזים כדי שימסר על ידם ביום י"ד לעניים. באותה שנה חל פורים דפרזים ביום ששי, ובשל קוצר הזמן ההפקידו את סכומי הכסף ליפני יום פורים.

גם לחדרו של רבנו מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצ"ל נכנסו הגבאים לשם כך. רבנו הוציא מיד מכיסו שטר של מאה דולר ונתן להם. ואולם, הוא סרב לחתום על הנוסח, בו מוזכר שהנתינה מתבצעת בו ביום בהידור. "אני לא אכתוב שקר", אמר בהחלטיות.

הגבאים השתוממו ואף נבהלו. לאיזה שקר כוונת מרן? מה דופי מצא בהסדר שהוסכם על דעת כולם?

חלפו יומיים, ולקראת פורים נקרא הרב מנחם שפרינצלס לחדרו של רבנו. כאשר נכנס לחדר, רבנו הוציא מכיסו מאה שקלים ואמר: "קחו מאה שקל למתנות לאביונים, ואכתוב כי אני מפקיד את הכסף בידכם וכו'. כעת אין כאן שקר..."

עתה הסביר: "מאת הדולרים שנתתי לפני יומיים לא היו פרטיים שלי אלא מכספי צדקה. באותו זמן לא היתה בידי פרוטה משלי. רק היום הגיע לידי כסף פרטי, ואכן אני מפקיד כפי יכלתי מאה שקלים, ועתה ודאי שביכלתי לכתוב את הנוסח "הריני מפקיד את כספי לתועלת הרבים".

משקר לא יוצאים דברים טובים!

הגאון הרב אלישיב: סיפר רבה של רמת אלחנן הגר"י זילברשטיין שליט"א על תלמיד חכם שהעלילו עליו עלילה שפלה שביגנה המשטרה עצרה אותו.

כתב החפץ חיים זיע"א (שפת תמים פ"ג): בפרשת השבוע נאמר: "מדבר שקר תרחק, ונקי וצדיק אל תהרוג כי לא אצדיק רשע". בשום עבירה לא נאמר לשון הרחה כמו בזו. וזה כדי ללמדנו על ההרחקה והבריחה הגדולה משקר ואפילו "מאבק" שקר דהיינו שאין מוציא בעת מעשה מפיו שום דבר שקר, רק שטמון בתוכו איזה ענין של שקר, גם כן צריכים להתרחק, כדמוכח בגמרא (שבועות לא). שהביאה שם כמה דוגמאות בזה, ועל כולם הביאה ראייה מן פסוק זה שכתוב בו לשון תרחק עכ"ל [והאריכו במדה זו בשערי תשובה לרבינו יונה בשער שלישי (קע"ח) ומסילת ישרים פי"א ורבינו החפץ חיים בספרו שפת תמים].

השקר אינו משתלם: מובא בספר 'ילקוט לקח טוב' (חש"ת א-מג) כאשר יבוא היצר ויפתה אותנו לשקר, אנו עלולים להתפתות ולחשוב לרגע שהוא משתלם, כי בעזרתו אפשר להתחמק מכל מיני מצבים לא נעימים. כאשר אדם חוטא, בין בעניינים שבין אדם למקום ובין במה שנוגע לחברו, הוא נמצא לעתים במצב לא נעים, במיוחד כאשר הוא נתפס בקלקלתו. על ידי שקר אפשר להתנער מאשמה ולומר לא חטאתי, ולפעמים גם אפשר להטיל את האשמה על אחרים. כמו כן נראה לרבים שעל ידי שקר ומרמה אפשר להתעשר, כאשר עושים עסקים מפוקפקים. מה יכולים אנו להשיב כנגד כל פיתוי עולם השקר? כיצד נצליח לעמוד בניסיונות כ'ה גדולים?

כשנתבונן בדברי חז"ל ונראה שהשקר אינו משתלם כלל וכלל. חז"ל מספרים שכאשר השקר בקש להכנס לתיבה, אמר לו נח: לתיבה נכנסים רק שנים שנים, איש ואשתו" לך והביא לך בן זוג. הלך השקר ומצא את פחתא [הכה הגורם נזקים והפסדים], והציע לה להיות בת זוגו. פחתא הסכימה בתנאי שיעשו שותפות, וכל עסק שיעשה בדרך השקר יהיה נידון לנזק ולהפסד. השידוך נעשה, והם נכנסו לתיבה כבני זוג. מאז, כל עיסקה שמתבצעת על פי מרמה, סופה כישלון והפסד המדרש מביא על זה את הפסוק "והרה עמל וילד שקר" (תהלים ז) (ראה ילקוט שמעוני פרשת נח).

לשקר אין רגלים: בגמרא מבואר (מסכת שבת דף קד) שבמילים אמת ושקר, יש רמז לכך שהאמת היא יציבה וחזקה לעומת השקר שאין לו רגלים. לשלוש האותיות המרכיבות את המילה אמת יש שתי רגלים, והן עומדות איתנות על בסיסן. לעומת זאת, לשלוש האותיות של "שקר" יש רגל אחת בלבד, ויש בכך רמז לחוסר היציבות של השקר. [הגמרא שם מזכירה גם את הקירבה של אותיות המלה שקר בסדר הא"ב, לעומת הפיזור של אותיות המלה אמת על פני כל הא"ב. יש הרואים גם בזה רמז ליציבות האמת, בכך שהיא מורכבת מאותיות שבתחילה באמצע ובסוף הא"ב. מה שאין כן לגבי השקר, כאשר השלוש מחוברות יחד אין להן בסיס איתן].

הרווח המדומה: המחשבה המדומה הרווחת כאילו על ידי שקר אפשר להרויח, נסתרת, איפוא, על ידי דברי חז"ל המלמדים אותנו שההיפך הוא הנכון. לפיכך מי שחושב להרויח על ידי שקרים, דומה לאותו איכר בור שבא למכור סחורתו לסיטונאי. סחורתו היתה ארוזה בשקים, ולכל שק נקבע מחיר אחיד. המוכר הבור שהתקשה לחשב כמה יצטרך הקונה לשלם בסך הכל עבור השקים, הגה רעיון שיקל על מלאכת החישוב: על כל שק שאני מכניס למחסן תניח אתה שקל אחד בתוך הכלי שלפנינו. עם תום העברת השקים נספור את השקלים, ולפי זה נדע כמה עליך לשלם.

הסיטונאי הסכים, והמוכר החל להעביר שקים למחסן. על כל שק שהוכנס, הוציא הקונה שקל מארנקו והניח בקופסה, כפי שסוכם. כאשר הבחין המוכר שהקופסה הולכת ומתמלאת, חמד את השקלים המצטברים שם. ברגע מסוים כאשר הקונה היה עסוק בהעמסת השקים, לקח המוכר מלא החופן שקלים ושלשלם לכיסו מבלי שהקונה יבחין בכך. הוא היה שבע רצון מה"מבצע" שלו, ושמח על ה"רווח" שהזדמן לו...

כל אחד מאתנו מבין שהרווח הרגעי הזה לא היה אלא הפסד. כי כל הרווח שהפיק מגניבת השקלים, "התנקם" בו אחר כך בשעת מנייתם, אותם שנגנבו לא נמנו, ומילא לא קיבל את המחיר עבורם. הקונה לא היה אשם, כי לא ראה שהמוכר גנב. והמוכר שחשב להרויח כרה בור לעצמו והפסיד.

כמו כן כל מי שחושב להרויח רווח זמני על ידי שקר, צריך לדעת שאין זה רווח אלא הפסד כפול ומכופל. ראשית משום שההסכם בין השקר לבין פחתא עודנו קיים עדיין עד עצם היום הזה [וכמו שכתב הח"ח הנ"ל, עי"ש].

ר' יצחק ספיר - העיתונאי והמחבר

סיפור לשלחן שבת קודש - תגיד לסבך כי הכל בסדר...

חכם פטילון היה צייר שגר אז ברחוב אליעזר הסמוך לרחוב שבזי ב"פ, סבי חכם מנשה ואבי ז"ל היו בידידות נפש והכירו את ערכו, ובקרב כמה משפחות של יוצאי טורקיה התייחסו אליו כצדיק נסתר ופנו אליו לקבל ברכות ועצות.

הוא היה נראה כאדם פשוט ביותר ולא התפעלתי ממנו, אבל הסבתא מבקשת ללכת, לכן לקחתי את המכתב והלכתי.

במכתב כתב סבא בלשון טורקית כדי שלא אבין, וכה כתב בקצרה: הנכד שלי מתקלקל, תטפל בו.

הנסיעה ארכה מירושלים ליפו כשעתיים, עקב פיצוץ הסלעים כחלק מעבודות הרחבת הכביש. הגעתי אליו בסביבות השעה שתיים וחצי בצהריים, מצאתיו יושב על ספה, עם כובע קסקט, עם זקן שהיה נראה בן שבוע.

אמרתי לו: סבא שלח לך מכתב, הוא מחכה לתשובה.

הוא לקח את המכתב, הסתכל, ואמר: בוא שב לידי. לאחר שישבתי הוא התחיל לספר לי סיפורים על גלגולי נשמות, לדוגמא היא סיפר לי את המעשה הבא: בטורקיה היה לי שכן שהיה מתגלח בסכין, ותמיד הייתי מוכיחו כי אסור להתגלח בתער, אך הוא היה לועג לי.

חלפו שנים ועליתי לארץ, יום אחד עברתי ברחוב אלנבי בתל אביב, ולפתע אני מבחין בחמור שברח לבעליו ורץ לעברי, החמור ניגש אלי ומביט אלי כאומר: שמע, אני השכן שלך מטורקיה, תתן אותי... לעיני כולם נתתי לו סטירה ואמרתי: לא אתן לך תיקון, סבול את תיקון! (כנראה שהיה לו טעם בכך לטובת נשמתו).

והמשיך לספר לי סיפורים על כל מיני גלגולים...

דבריו הוציאו אותי מהמציאות אל עבר עולם שונה לחלוטין. לצערי, מתוך משובת נעורים לא האמנתי לו, הדברים חלפו ליד אוזני ולא התייחסתי אליהם ברצינות...

הוא הבחין בכך, אך המשיך בדבריו.

לפתע נכנס חתול, לא התפלאתי, כי כשנכנסתי אליו עברתי דרך חצר גדולה עם ברווזים, תרנגולים וחתולים, לבית חד קומתי, וכשנכנסים חתולים מהחצר לבית, זה דבר טבעי ביותר.

החתולה החלה לילל, הוא אמר לה: תלכי, תבואי בעוד חצי שעה. ואכן היא יצאה. הוא פנה אלי ושאל: מה השעה? הסתכלתי בשעון ואמרתי לו כי השעה שלש בדיוק.

הוא המשיך לספר לי על נשמות נפטרים וגלגולים, ובעיקר על גלגולים בבעלי חיים.

והנה, לפתע החתולה חזרה, כשהיא נכנסה הוא שאל אותי מה השעה? אמרתי לו שלש וחצי בדיוק, מיד פנה אלי ואמר: רואה אתה, היא חזרה אחרי חצי שעה... תן לי כמה דקות אתה, היא עמדה מולו כשהיא נסמכת על כפות רגליה הקדמיות, ראשה מכונן כלפי ראשו ומייללת. אני שמעתי רק את היללות שלה, ושמתי לב שאת ראשה היא נענעה כאדם שמדבר, נדהמתי.

כשהיא סיימה, היא המשיכה לעמוד להסתכל עלי, מחכה לתשובה.

הוא שקע במחשבתו, עיניו היו עצומות, הרגשתי כי הוא לא נמצא במקום.

אחרי כמה דקות שנדדו לי כנצץ, פקח את עינו ואמר לה:

לכי, כבר הכל מתוקן, והיא יצאה ונעלמה מהמקום.

שאלתי בפליאה: האם אתה מדבר עם חתולים? הוא אמר לי בטבעיות: לא ולא, זאת בחורה בת שבע עשרה שתפרה בגד ביום שבת ובאה לבקש תיקון על עוון חמור זה, ומפני כך התגלגלה בחתול.

סיפרתי לך כעת על גלגולים, הנה אחד מהם...

שאלתי אותו: ומה קרה עם החתולה? והוא השיב: החתולה מתה. הנשמה כבר למעלה, אני רואה אותה למעלה מוסרת דין וחשבון על דברים אחרים.

אמרתי לו: אני לא מאמין לך, ויצאתי החוצה.

בפינת רחוב שבזי, כמאתים מטר מהבית שלו, ראיתי אותה מעוכה על הכביש. משאית עברה עליה. הכרתי אותה לפי הפס הלבן שהיה על גבה. לא שמענו חריקת בלמים ולא כלום, והוא אומר לי שהיא כבר יצאה מהגוף, הנשמה כעת למעלה. חזרתי כולי המום, כשהוא ראה את פני הוא חיך...

הוא הבין כי כבר התחלתי להאמין. מיד אמר לי: אמור לסבך כי הכל בסדר...

פרשנו פותחת בפסוק: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" (שמות כא, א). ובזוהר הקדוש (משפטים דף ע"ד א"ע) הובא הסברו של רבי שמעון בר יוחאי שביאר פסוק זה כך:

פתח רבי שמעון ואמר: 'ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם', תרגום, ואלין דיניא דתסדר קדמיהון, אלין אינון סדורין דגלגולא.

והיינו, שכאן גילתה לנו התורה הקדושה את סוד הגלגול.

כל נשמה חייבת להגיע מושלמת לשמים! שלימה במצוות ומעשים טובים (שהוטלו עליה לקיים בעולם הזה), ונקיה מכל חטא ועוון!

ונשמה שמגיעה לשמים חסרה מהמצוות, ומלוכלכת מהחטאים, תצטרך להתגלגל שוב לעולם הזה כדי לתקן...

ועל כך בשיחתנו...

העסקנים שטיפלו בנושא ביקשו לארגן הפגנה כדי לגרום לשחרורו, ובאו אל מו"ח הגרי"ש אלישיב זצ"ל ואמרו שאם יחתום על השתתפותו בהפגנה, יגיעו לשם מן הסתם רבבות אנשים, והמשטרה לא תוכל להשתלט על הענינים, ותאלץ לשחרר את העצור.

השיב להם רבן של כל ישראל: כיצד אני יכול לחתום על השתתפותי בהפגנה, אם אני יודע שבמציאות לא אוכל להגיע, מפאת חולשתי. איך אוכל להוציא מפי מילה שאינה נכונה? ואם תבואו ותטענו שהרי הדבר הוא לטובת העצור, יש לדעת שלא יתכן דבר כזה שמשקר יצאו דברים טובים! (ברכי נפשי).

החזון איש: מספר הר' צבי אוברלנדר שליט"א: דודי, שהיה ערירי, ביקש ממני לעת זקנותו, לומר עליו קדיש לאחר יום פקודה. ואף היה מעונין לשלם על כך. אך אני לא יכולתי להתחייב, מה גם שאמי היתה עדיין בחיים. כן הייתי מוכן ללמוד משניות לעילוי נשמתו. היה לי אחיין שהיה מוכן להתחייב לומר קדיש, אלא שהוא לא היה בן תורה. באתי לשאול את החזון"א: האם יכול אני להגיד לדודי שאני אומר קדיש, ולמעשה את הקדיש יגיד בן אחי ואני אלמד משניות.

ענה לי החזון"א: תגידו לו שאתם תלמדו משניות. המשכתי ושאלתי: יהודי זה בעל בית פשוט הוא, ואצלו העיקר זה ה'קדיש', ואם אגיד לו שאלמד עליו רק משניות, הדבר יכול לצערו עד מאד.

החזון"א שכב אז על מטתו, וכשסיימתי לשאול בשנית, קם מיד ממשבכו, ואמר לי בהתרגשות גדולה: "מ'טאר נישט זאגן קיין ליגן. מ'טאר נישט זאגן קיין ליגן!" ["אסור להגיד שקר, אסור להגיד שקר, אסור להגיד שקר"]. כך חזר שלש פעמים על הדברים. [מוסיף בעל המעשה: נתפקתי בפחד נורא, מחומרת השקר].

השקרן גרוע מהגנב והגזלן: המגיד מקלם היה אומר: השקרן גרוע מהגנב ומהגזלן. הגנב – גונב כשלא רואים רק בלילה. הגזלן – גוזל בין ביום ובין בלילה, אבל רק מיחידה כי מרבים הוא מפחד.

אבל השקר – משקר ביום ובלילה, גם ליחיד וגם לרבים.

צואת הרמב"ם לבנו: ונסיים בדברי הרמב"ם בצואתו לבנו: אהבו האמת והצדק, ובהן תדבקו כי תצליחו בהם הצלחה, והוא כבונה על חלמיש, שנאו השקר והעוול ואל תתאו למטעמותיהם, כי הוא כבונה על החול, לכן ינעם לכם האמת והצדק, ואפילו שנראה שתפסידו בו, יותר מן השקר והעוול שנראה שתריחו וכן אמר החכם במוסרו: "אמת קנה ואל תמכור!"

שיעור גמרא כל בוקר 8:15-9:30

מדרשיה לצעירים מידי ערב

הבלה במוצאי שבת ולימודי אבות ובנים

בס"ד
יצא לאור
הספר "ממתק לשבת"
מתורתו של רבינו

מיוחד
לשולחן
שבת וחג

ניתן להשיג בבית הכנסת המרכזי "בית יוסף"
רחוב גלבע 11 גבעתיים | או בטלפון: 055-6771015

בית כנסת המרכזי "בית יוסף" גבעתיים

זמני התפילות לימות החול

שחרית: (הודו) 5:55
שחרית: (מנין שני) 7:00
מנחה : 13:15
מנחה : 17:15
ערבית : 17:40
ערבית : (מנין שני) 18:45

ציבור יקר!
חובה לסיפור על כללי הווירוס!
1. חבישת מסכה שתכסה את הפה והאף
בכל שהייה במרחב בית הכנסת.
2. שמירת מרחק של 2 מטר.
3. חיטוי ידים.
נכנסת זוהי חובה! סחלה סטיבר!
חוב סלמה בניי

בית הכנסת המרכזי "בית יוסף" | רח' גלבע 11 גבעתיים
טלפון: 054-4843340 | מייל: b544862@gmail.com

זכר למחצית השקל

"באהד באדר משמיעין על השקלים" (שקלים פ"א, מ"א)

בא והעבר מעותיך לבית הכנסת המרכזי "בית יוסף" וקהילת "ברכת חיים"
כהכרת הטוב לבית הכנסת ולרבינו רבי חיים כהן זצ"ל על כל הפעילות ושיעורי התורה המרובים שיש לנו בקהילה
הודרו ותרום את המעות זכר למחצית השקל בדווקא לבית הכנסת "בית יוסף".

יעמדו על הברכה

שמות	לעילוי נשמת:	התורמים
וילט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל נפטר ט"ו אלול תש"פ ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: הרבנית צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה
להנצחות ולהקדשות במייל: b544862@gmail.com :sms-b 054-4843340	לרפואה שלימה: אידית דובה בת אלקה רות הי"ו	לעילוי נשמת רבינו: הרב חיים אבישלום בן בלנקה זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה

4